

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: S.K.**, státní příslušnost Ruská federace, v České republice bytem ..., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1*, **proti žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3.7.2017, čj. MV-58674-6/SO-2017

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne **3.7.2017, čj. MV-58674-6/SO-2017** (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo rozhodováno o odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*), ze dne 16.3.2017, čj. OAM-11916-64/DP-2012 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž nebyla žalobci prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 23.6.2014 (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*).

Výrokem I. prvostupňového rozhodnutí nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, neboť i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti o dlouhodobé vízum. Rozhodováno bylo podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) ZPC. Napadeným rozhodnutím byl výrok I. prvostupňového rozhodnutí potvrzen.

Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, neboť žalobce v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců. Rozhodováno bylo podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 2 písm. b) ZPC. Napadeným rozhodnutím byl výrok II. prvostupňového rozhodnutí zrušen.

II. Důvody žaloby

V úvodu žaloby žalobce obecně namítal, že žalovaná porušila ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), konkrétně ustanovení § 68 odst. 3, § 89 odst. 2, § 2, § 3 a § 4 správního řádu. Namítal, že je prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí v rozporu s § 174a ZPC.

Ad a)

Žalovaná nesprávně posoudila odvolací námitku, kterou žalobce brojil proti zamítnutí žádosti podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) ZPC. V odvolání žalobce podrobně uvedl, proč nebyl důvod podle uvedených ustanovení naplněn.

Dle žalobce jde ověřování podnikatelských aktivit za období od 29.3.2010 do 31.12.2015 nad rámec nejenom běžného rozhodování správních orgánů, ale zejména nad rámec zákonných ustanovení upravujících řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a nad rámec smyslu a účelu tohoto řízení. Způsob, kterým prvostupňový správní orgán zjišťuje a hodnotí podnikatelské aktivity žalobce, není slučitelný se základními principy správního řízení, svobodného podnikání a s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu. Smyslem řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu má být nepochybně prověření plnění účelu, nicméně takové prověřování musí být v rámci limitů, které tvoří uvedené zásady rozhodovací praxe soudní moci. Není přijatelné, aby žadatel, byť cizinec, ale zároveň osoba v pokročilém věku, byl tímto způsobem prověřován a zkoušen ze způsobů svého podnikání a v konečném důsledku, aby bylo na správním orgánu rozhodnout, zda podnikání cizince považuje za kvalitní či nekvalitní, efektivní či neefektivní. Bylo by vhodnější, aby se správní orgán zaměřil více na vlastní dodržování právních předpisů a kvalitu práce, neboť řízení o žádosti je vedeno více než 5 let a ve věci byla opakovaně vydávána nezákonná rozhodnutí. Správnímu orgánu jsou jistě známa rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která obsahují výkladová vodítka k hodnocení plnění účelu pobytu a výkonu podnikatelské činnosti, kdy nestačí pouze formální zapsání do příslušných evidencí, ale i faktický výkon podnikatelské činnosti.

Žalobce trval na tom, že obchodní společnost, jejímž je jednatelem, je fungující obchodní společností, která postupně zvyšuje hospodářský výsledek. Odmítal, že by obchodní společnost byla jakýmsi formálním zákonným důvodem pro jeho další pobyt na území České republiky. Uvedl, že se poměrně podrobně vyjádřil k předmětu činnosti obchodní společnosti, tuto činnost lze prověřit z veřejných zdrojů, resp. z médií, a je proto zarážející závěr, že se žadateli nepodařilo rozptýlit pochybnosti ohledně jejich podnikatelských aktivit. Prvostupňový správní orgán tak zřejmě zaměňuje podnikatelské aktivity a hodnocení kvality podnikatelských aktivit, přičemž k takovému „známkování“ a hodnocení podnikatelské činnosti žadatele není oprávněn. Prvostupňový správní orgán v rámci své činnosti daleko překračuje hranice odpovídající smyslu a účelu správního řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Prvostupňové rozhodnutí je tak nesprávné a nezákonné. Nezákonné a nesprávné je rovněž napadené rozhodnutí, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno v rozsahu výroku č. I.

Dle žalobce je napadené rozhodnutí též zmatečné, když sice žalovaná dala žalobci za pravdu, pokud jde o nezákonnost a nesprávnost výroku II., přitom ve světle zrušení výroku II. jen těžko obстоjí ponechání a potvrzení výroku č. I.

Ad b)

Dle žalobce jsou rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zcela zjevně nepřiměřená z hlediska jejich dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Rozhodnutí ve věci je nezákonným i ve vztahu k otázce přiměřenosti vydaného rozhodnutí, pokud jde o důsledky daného rozhodnutí ve vztahu k jeho důvodům. Hlavní intence zásahů do soukromého a rodinného života jsou nastaveny § 174a ZPC, jehož obsah je v žalobě citován. Povinnost posuzovat přiměřenost se přitom neomezuje jen na případy, kde je to v zákoně výslovně uvedeno, ale vyplývá ze základních zásad správní činnosti a z mezinárodního práva.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhovala s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí zamítnutí žaloby. Uvedla, že ze spisového materiálu nespochybnitelně vyplývá snaha prvostupňového správního orgánu zjistit v souladu s § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V tomto směru se námitky žalobce, poukazující zároveň na nedostatečné zjištění stavu věci a na postup správního orgánu vybočující z rámce běžného rozhodování, jeví jako vzájemně si protiřečící. Pokud žalobce poukazuje na možnost prověřit činnost společnosti, které je statutárním orgánem, z veřejných zdrojů, pak žalovaná odkázala na skutečnost, že z veřejných zdrojů tuto činnost nebylo možno ověřit a že ani přes opakované a jasné formulované výzvy prvostupňového správního orgánu žalobce žádné konkrétní doklady o faktické podnikatelské činnosti společnosti na území nepředložil. Není pravdou, že správní orgán zaměňuje podnikatelské aktivity a hodnocení jejich kvality. Z předložených dokladů a výpovědí žalobce je možno vysledovat snahu o prezentaci společenských aktivit jako podnikatelské činnosti. V žalobě nejsou uvedeny žádné nové skutečnosti, které by nebyly v řízení o žádosti vzaty v úvahu.

Rovněž postup žalované spočívající ve zrušení výroku II. prvostupňového rozhodnutí je v napadeném rozhodnutí odůvodněn. Prvostupňový správní orgán se v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zabýval i přiměřeností jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a žalovaná se touto skutečností zabývala v rozsahu odvolacích námitek. Pokud žalobce poukazuje na celkovou dobu svého pobytu na území, je tato doba ve vztahu k nemožnosti posouzení jeho podnikatelských aktivit skutečností spíše přítěžující.

IV. Jednání soudu

O věci samé rozhodl soud k návrhu žalobce po provedeném jednání, kterého se zúčastnil zástupce žalobce. Žalovaná svoji neúčast omluvila a souhlasila, aby soud jednal bez její přítomnosti. Soud tedy jednal ve smyslu § 49 odst. 3 s.ř.s. bez přítomnosti žalované. Vycházel přitom z obsahu soudního spisu a správního spisu. Zástupce žalobce setrval na argumentaci z žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

Ad A)

Žalobce podal dne 6.3.2012 žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky za účelem podnikání - účasti v právnické osobě podle § 44a odst. 1 ZPC.

Žádost byla v pořadí prvním prvostupňovým rozhodnutím ze dne 23.1.2013, čj. OAM-11916-20/DP-2012, zamítnuta podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu na území, která byla spatřována v tom, že žalobce v době od 29.3.2010 do 31.12.2011 pracoval ve společnosti RUNO company s.r.o. bez povolení k zaměstnání.

Rozhodnutím žalované ze dne 31.5.2016, čj. MV-23383-8/SO-2013, bylo uvedené prvostupňové rozhodnutí zrušeno, když žalovaná dospěla k závěru, že žalobce pobývá na území České republiky podle údajů cizineckého informačního systému od roku 2007 a společnost RUNO company s.r.o., ve které je statutárním orgánem, je podle údajů uveřejněných ve sbírce listin obchodního rejstříku od té doby činná a žalobce podle svého vyjádření odvádí ze svých příjmů platby pojistného na sociální zabezpečení a jeho další společenské a kulturní aktivity na území České republiky jsou spisovým materiálem rovněž

doloženy. S ohledem na uvedené žalovaná konstatovala, že výkon žalobcovy pracovní činnosti v minulosti ve zjištěném rozsahu bez povolení k zaměstnání nedosahuje v současné době (tj. v době rozhodování žalované) takové nebezpečnosti, aby mohl být kvalifikován jako jiná závažná překážka pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Žalovaná zavázala prvostupňový správní orgán, aby v rámci nového projednání žádosti zvážil všechny okolnosti případu a rozhodl na základě zjištěného aktuálního stavu.

Při novém posouzení žádosti vycházel prvostupňový správní orgán z informací z cizineckého informačního systému, podle nichž byl žalobci povolen poslední dlouhodobý pobyt za účelem podnikání - účasti v právnické osobě s platností od 29.3.2010 do 26.3.2012. Od 27.3.2012 do doby nového rozhodování o žádosti pobýval žalobce na území podle § 47 ZPC, dle kterého se vízum považuje za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.

Žalobci byl dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – účasti v právnické osobě povolen na základě výkonu funkce jednatele obchodní společnosti RUNO company s.r.o., IČ 27971082. Dle výpisu z obchodního rejstříku společnost vznikla dne 18.1.2007 a od tohoto data je žalobce jejím jednatelem. Od 18.8.2010 je dalším jednatelem společnosti žalobcova dcera. Předmětem podnikání je výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a dále pronájem nemovitostí, bytů a nebytových prostor. Dle údajů z veřejné části Živnostenského rejstříku je u společnosti RUNO company s.r.o. uvedeno živnostenské oprávnění k předmětu podnikání: Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona. Jako obory činnosti je uvedeno: Zprostředkování obchodu a služeb; Realitní činnost, správa a údržba nemovitostí; Mimoškolní výchova a vzdělávání, pořádání kurzů, školení, včetně lektorské činnosti. Vznik oprávnění je uveden 7.2.2007.

Výzvou ze dne 20.6.2016 byl žalobce podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzván k odstranění vad žádosti, konkrétně k předložení aktuálních dokladů o úhrnném měsíčním příjmu cizince a s ním společně posuzovaných osob podle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC, o cestovním zdravotním pojištění, potvrzení finančního úřadu o tom, že nemá vymahatelné nedoplatky a potvrzení příslušné okresní správy sociálního zabezpečení o tom, že nemá splatné nedoplatky na pojistném na sociální zabezpečení. Vzhledem k pochybnostem o plnění deklarovaného účelu pobytu na území byl žalobce rovněž vyzván k prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti ve smyslu § 103 písm. s) ZPC.

Žalobce předložil potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za duben - červen 2016, smlouvy o výkonu funkce jednatele z 1.1.2016 a 1.7.2016, rozhodnutí valné hromady společnosti RUNO company s.r.o. z 1.1.2016 a 1.7.2016, potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny, finančního úřadu a správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti společnosti i účastníka řízení, smlouvu o nájmu bytu na adrese ..., uzavřenou mezi společností RUNO company s.r.o. a žalobcem, rozvahu a výsledek hospodaření společnosti za rok 2015, výkaz zisku a ztráty ke dni 30.6.2016 a seznam vydaných faktur v roce 2016. Součástí spisového materiálu je mj. záznam o pobytové kontrole provedené Odborem cizinecké policie Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje na uváděné adrese žalobcova pobytu dne 31.8.2016, při které nebyl žalobce zastižen. Soused hlídce sdělil, že se zde žalobce zdržuje cca 1 měsíc a poté na měsíc odjíždí do Ruska. Domovní schránka je označena jménem žalobce, jeho manželky (T.S.) a názvy firem RUNO company s.r.o., Russkij Dom M.L. s.r.o. a CSK

„Marianky“ s.r.o. Okresní správa sociálního zabezpečení Cheb sdělením z 13.9.2016 a 22.9.2016 sdělila, že je žalobce veden v evidenci zaměstnanců společnosti RUNO company s.r.o. od 1. 6. 2015 a od tohoto data je společnost registrována jako plátce pojistného a ke dni 22.9.2016 má nedoplatek na pojistném ve výši 2.601 Kč.

Žalobce byl podle § 169 odst. 2 ZPC dne 12.10.2016 vyslechnut. Uvedl, že má příjem z Ruska pouze z důchodu ve výši 11.000 rublů. V Moskvě má byt, kde žije jeho dcera a vnučka. Jeho manželka žije v Kursku a do České republiky cestuje na základě turistického víza. On do Ruska jezdí, pokud musí zorganizovat pracovní záležitosti, spojené s firmou RUNO company s.r.o. Projednává například s velvyslancem České republiky v Rusku konference v Karlových Varech v roce 2017. Tyto aktivity dělá v rámci firmy RUNO company s.r.o. Cestuje výhradně letecky. Má řidiče zaměstnaného ve společnosti RUNO company s.r.o. od roku 2014. Společnost sídlí na adrese Nákladní 421/11, Mariánské Lázně. Je jejím jediným jednatelem. Se svou manželkou založil společnost CSK „Marianky“ s.r.o., která však nefunguje, neboť manželce nebyl povolen pobyt. Dále založil v roce 2014 firmu Russkij Dom M.L. s.r.o., kde je jednatelem a společníkem. Hlavní činností je zprostředkovatelská činnost mezi ruskými a mariánskolázeňskými hotely. Tuto firmu založil na žádost vedení města Mariánské Lázně, avšak nemá moc velké výkony. Souvisí to s tím, že nemá dosud povolený trvalý pobyt. Od roku 2010 firma RUNO company s.r.o. přijímala delegace pedagogů, zprostředkovávala styky českých a ruských pedagogů a zároveň organizovala léčbu v lázních. V roce 2010 uzavřela smlouvu s mariánskolázeňskými hotely. Podrobně popsal aktivity společnosti v letech 2010 – 2016 s tím, že ze všech pořádaných akcí měla společnost příjem. Uvedl, že hospodářské výsledky společnosti nemůže konkrétně uvést, avšak vzpomíná si, že z poslední konference měla příjem 700.000 Kč. Z každé konference měla příjem přibližně 500.000 - 700.000 Kč. Po upozornění, že společnost vykazovala v roce 2012 - 2015 obraty v rozmezí 38.000 - 120.000 Kč, uvedl, že v průběhu času se situace zlepšovala. Zmocněný zástupce žalobce na závěr do protokolu uvedl, že žalobce prokázal plnění účelu pobytu spočívajícího ve výkonu funkce jednatele. Pochybnosti prvostupňového správního orgánu o hospodářském výsledku společnosti považoval za irelevantní. Dále poukázal na nepřiměřenou dobu trvání řízení o žádosti.

Dne 19.10.2016 byl žalobce opětovně vyzván k prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti, konkrétně k předložení výpisů z účtu společnosti RUNO company s.r.o., ze kterých budou patrné převody plateb za pořádané konference v období od 1.1.2011 do 31.12.2015, rozvahy společnosti za rok 2012 a k předložení pracovní smlouvy s řidičem, který je podle výpovědi žalobce zaměstnancem společnosti.

Žalobce předložil dohodu o provedení práce uzavřenou společností RUNO company s.r.o. s V.K. jako asistentem dne 1.4.2016, výkaz zisku a ztráty společnosti za rok 2012, rozvahu ke dni 30.6.2016, žádost Pravoslavné církevní obce v Mariánských Lázních o kladné vyřízení žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu a pochvalný diplom za nezištnou a obětavou práci pro větší slávu svaté pravoslavné církve.

Ve vyjádření ze dne 23.11.2016 žalobce prostřednictvím zmocněného zástupce uvedl, že požadavek na předložení ověřeného výpisu z bankovního účtu společnosti je v rozporu se základními principy správního řízení, konkrétně zásadami uvedenými v § 6 správního řádu.

Požadavek na předložení ověřených výpisů za více než 5 let považoval za nadměrně zatěžující a nepřiměřený. Upozornil, že převážná část příjmů, které pocházejí z dlouhodobé činnosti společnosti, je evidována až v roce 2015, jak vyplývá z rozvahy ke dni 30.6.2016.

Výrokem I. nového prvostupňového rozhodnutí, které je nyní předmětem soudního přezkumu, nebyla žalobci prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) ZPC, neboť se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti.

V odůvodnění rozhodnutí prvostupňový správní orgán zrekapituloval všechny rozpory mezi výpovědi žalobce a předloženými doklady a konstatoval, že se nepodařilo i přes provedení výsledku a vyhodnocení předložených dokladů ověřit podnikatelské aktivity žalobce ve společnosti RUNO company s.r.o. za období roků 2010 - 2016, které jsou účelem jeho pobytu na území. Dále prvostupňový správní orgán uvedl všechny nepravdivé odpovědi účastníka řízení do protokolu v rámci své výpovědi a konstatoval porušení povinnosti vypovídat pravdivě (§ 169 odst. 2 ZPC). V podrobnostech soud odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

Podle § 44a odst. 3 věta druhá ZPC: „Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.“

Podle § 35 odst. 3 ZPC: „Dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“

Podle § 37 odst. 2 písm. b) ZPC: „Ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza - za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

Podle § 56 odst. 1 písm. a) ZPC: „Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.“

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k totožné odvolací námitce, kterou žalobce uplatnil nyní v žalobě, konstatoval, že prvostupňový správní orgán ověřoval faktickou podnikatelskou činnost žalobce na území České republiky jako jednatele společnosti RUNO company s.r.o. a pravdivost některých jeho tvrzení a předložených dokladů. Tato potřeba byla odůvodněna jednak předchozím zjištěním o výkonu výdělečné činnosti žalobce bez platného povolení k zaměstnání, jednak rozpory, zjištěnými v některých předložených dokladech. Žalovaná poukázala např. na rozpor mezi potvrzeními o příjmu žalobce v roce 2011 ve výši 13.000 Kč netto měsíčně, předloženými spolu s žádostí, a sdělením Okresní správy sociálního zabezpečení Cheb ze dne 22.9.2016, podle kterého je právnická osoba RUNO company s.r.o. přihlášena jako plátce pojistného od 1.6.2015. Žalovaná v té souvislosti odkázala na ustálenou

judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek ze dne 19.1.2012, čj. 9 As 80/2011-69, kde NSS konstatoval: „*K tomu, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.*“ V rozsudku ze dne 28.5.2014, čj. 4 As 165/2013-50 Nejvyšší správní soud uvedl: „*Zákon o pobytu cizinců stojí na premise, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, má povolení k příslušnému a jím deklarovanému účelu náležitě využívat. V opačném případě totiž cizinec neplní jím deklarovaný účel; pokud by taková skutečnost byla zřejmá již při podání žádosti o udělení povolení k pobytu, nebylo by cizinci příslušné povolení vydáno. Nejvyšší správní soud proto považuje závěr žalovaného o tom, že pokud cizinec nenaplní na území České republiky účel, pro který mu bylo povolení k pobytu uděleno, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit, za správný.*“ Žalovaná proto dovodila, že prvostupňový správní orgán byl nejen oprávněn, ale i povinen zabývat se v daném řízení otázkou, zda je účel pobytu žalobcem naplňován.

Soud se shoduje s žalovanou, že bylo možné na základě předložených dokladů i údajů z veřejných zdrojů učinit závěr o společenských aktivitách žalobce na území České republiky, které mohly být uskutečňovány i jménem společnosti RUNO company s.r.o., avšak přes veškeré úsilí prvostupňového správního orgánu se nepodařilo ověřit, že k těmto aktivitám docházelo na účet jmenované společnosti. Z údajů uveřejněných ve Sbírce listin obchodního rejstříku je možno zjistit, že je tato společnost vlastníkem nemovitosti na území České republiky, avšak nebyly prokázány platby za žalobcem deklarované pořádané konference či jiné akce. Pokud žalobce ve vyjádření ze dne 23.11.2016 namítá neúměrné zatěžování v souvislosti s požadavkem na předložení ověřených výpisů z účtu společnosti za více než 5 let, pak mohl předložit alespoň aktuální doklady o převodu odpovídajících částek za tuto podnikatelskou činnost. Soud se proto shodně s žalovanou ztotožnil s prvostupňovým správním orgánem, že se přes veškerou součinnost ze strany prvostupňového správního orgánu nepodařilo ověřit plnění účelu pobytu žalobcem na území, kterým je jeho podnikatelská činnost jako statutárního orgánu společnosti RUNO company s.r.o., tedy činnost jménem a na účet společnosti, proto jsou dány důvody pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. a) ZPC.

Dle názoru soudu byl prvostupňový správní orgán oprávněn zkoumat rozsah podnikání společnosti RUNO company s.r.o., s níž žalobce spojoval své pobytové oprávnění, a podíl žalobce na podnikatelských aktivitách této společnosti. Uvede-li cizinec v žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účasti v právnické osobě, že podniká a hodlá dále podnikat v této právnické osobě, je jeho povinností k výzvě správního orgánu doložit, že se nejedná o fiktivní záležitost, ale že je jím označená společnost společností, která podniká, ve které žalobce plní a bude i do budoucna plnit funkci jednatele, jak deklaruje v žádosti.

Prvostupňový správní orgán provedl svědeckou výpověď žalobce. Ve výpovědi žalobce zaznamenal rozpory, které v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl a podrobně hodnotil (viz str. 5 – 10 prvostupňového rozhodnutí). Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že žalobce nepředložil nic konkrétního, co by prokazovalo jeho podnikatelské aktivity v rámci společnosti RUNO company s.r.o., ve správním řízení uváděl informace, které byly vnitřně

rozporné. Správní orgány obou stupňů proto nemohly zcela správně dospět k závěru, že uvedená společnost skutečně vykonává činnosti, které žalobce v obecné rovině ve svých výpovědích popisoval.

Pokud jde o otázku, zda lze či nelze podnikání prokázat, má soud za to, že jedná-li se o společnost, která provozuje podnikatelskou činnost, má klienty, vykazuje obchodní činnost nějakého trvalého charakteru, nemůže být pro takovou společnost žádný problém, aby jednoznačným způsobem prokázala, v čem spočívají její aktivity, o jaké aktivity se jedná. Toto lze prokázat určitými referencemi, prokázáním uskutečnění konkrétních zdanitelných plnění, o kterých musí existovat důkazy již z toho důvodu, že každá právnická osoba, která vykonává činnost na území České republiky a podléhá zde daňové povinnosti, má povinnost po dobu stanovenou daňovými zákony uchovávat doklady, které prokazují uskutečnění jejích podnikatelských aktivit. Pokud právnická osoba tyto povinnosti plní, nemůže pro ni být žádný problém v řízení o prodloužení dlouhodobého pobytu tyto listiny předložit a prokázat činnost dané právnické osoby ve vztahu k pobytu cizince, který je jejím jednatelem.

To se v daném případě nestalo. Žalobce podnikatelské aktivity společnosti RUNO company s.r.o. a svůj podíl na nich v daném řízení neprokázal. Žalovaná proto dospěla ke správnému závěru, že prvostupňový správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě zamítl podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) ZPC.

Nedůvodnou je rovněž námitka zmatečnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že byl žalovanou zrušen výrok II. a ponechán výrok I. prvostupňového rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je žalovanou srozumitelně odůvodněno, je odůvodněno v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, a z jeho odůvodnění jsou zřejmé důvody, pro které žalovaná posoudila v souladu se zákonem toliko důvod podle § 56 odst. 1 písm. a) ZPC a řádně odůvodnila, proč byl zrušen výrok II. prvostupňového rozhodnutí, proč není důvod pro neprodloužení pobytového oprávnění, o které žalobce žádal, podle § 56 odst. 2 písm. b) ZPC.

Ad B)

S přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce, jak jej vyžaduje § 37 odst. 2 písm. b) ZPC, podle něhož lze zrušit, resp. neprodloužit, vízum k pobytu nad 90 dnů z důvodu v tomto ustanovení uvedeném „za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

S přiměřeností rozhodnutí se v dostatečném rozsahu vypořádal prvostupňový správní orgán, a to ve smyslu § 174a ZPC. Vzal v úvahu délku pobytu žalobce na území a současně jeho trvalé rodinné vazby. Dle cizineckého informačního systému a výpovědi žalobce nemá žalobce na území ČR žádné rodinné příslušníky s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem. Na území ČR má povolen pobyt od konce března 2007 a dle přechodových razítek v cestovním pase často cestuje do země původu, kde má manželku (S.,T., nar. ...), dceru (K. M., ročník

1977) a vnučku. Žalobce uvedl, že má v Ruské federaci (v Moskvě) zajištěné ubytování v bytě, ve kterém žije dcera a vnučka a ve kterém se zdržuje při svém pobytu v Ruské federaci. V rámci výpovědi účastníka řízení žalobce uvedl, že má v Ruské federaci pravidelný příjem z důchodu. Z výpovědi nevyplývalo, že by měl nějaké závažné zdravotní problémy, tudíž mu zdravotní stav nebrání ve vycestování z České republiky. Vzhledem k tomu, že je státním příslušníkem Ruské federace, může žít na území domovského státu. Neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu neznámá, že žalobce nebude moci navštěvovat Českou republiku a být nadále jednatelem firmy RUNO company s.r.o. Další pobyt žalobce na území České republiky lze v souladu se zákonem o pobytu cizinců realizovat formou krátkodobých víz. Prvostupňový správní orgán v té souvislosti upozornil na Dohodu mezi Evropským společenstvím a Ruskou federací o usnadnění udělování víz občanům Evropské unie a Ruské federace z roku 2006, která umožňuje udělení víza k pobytu na území členských států Evropského společenství do 90 dnů

s neomezeným počtem cest s dobou platnosti až na 5 let. Jiné skutečnosti o tom, že vydání rozhodnutí o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu by bylo nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, nebyly zjištěny, jak správně konstatoval prvostupňový správní orgán.

Žalovaná neshledala důvodnou odvolací námitku, že se prvostupňový správní orgán nezabýval dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Uvedla, že neshledala porušení ustanovení § 174a ZPC, neboť prvostupňový správní orgán se zabýval přiměřeností dopadů prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

Dle názoru soudu je hodnocení dopadů rozhodnutí o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě do soukromého nebo rodinného života žalobce v souladu s § 174a ZPC. V případě žalobce lze spolu se správními orgány konstatovat, že v daném správním řízení nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by měla způsobovat nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého nebo rodinného života. Zásah v tom smyslu nelze spojovat ani s právnickou osobou, na kterou žalobce odkazoval, neboť ani ve vztahu k ní nebylo prokázáno, že tato zde vyvíjí činnost, o které žalobce tvrdil, že je činností podnikatelskou. Prvostupňový správní orgán se proto s otázkou přiměřenosti rozhodnutí vypořádal zcela správně a žalovaná se proto důvodně s jeho závěrem ztotožnila.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalované v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 19. června 2018

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.